

Kočičí čubička

Druhý den ráno vytáhla tetička Josefína svoji tříkolku a Zuzi si vyskočila do košíku.

„Nejsem si jistá, jestli tě mám brát s sebou,“ zaváhala tetička Josefína. „Když ses včera vrátila, vypadala jsi dost zuboženě.“

„Chez-moi!“ zamňoukala Zuzi. Přemýšlela, proč se ještě tetička Josefína nerozjela.

„Tak tedy dobře,“ přikývla tetička Josefína nakonec. „Ale dnes se chovej slušně.“

Šlápla do pedálů a vyrazila směrem k obchodům. Vítr už se utišil a když zahruly za roh a dojely na nábřeží, spatřily před sebou mořskou hladinu, která byla hladká a klidná jako sklo. Než stihla tetička Josefína zaparkovat, Zuzi už byla z košíku venku.

„Ach bože, už zase někam běží,“ povzdychla si tetička Josefína a dívala se za Zuzi uhánějící směrem k vodě. „Je to vážně zvláštní kočička.“

Ta zvláštní kočička hledala čluny. Takový krásný den bez větru – to tu určitě budou nějaké čluny, které mají namířeno do Francie.

Viděla několik šlapadel, která plula tam a zpět, ale Zuzi už byla moudřejší. Věděla, že „tam a zpět“ jí není k ničemu. Ona potřebovala loď, která pluje ven na otevřené moře.

A jedna taková tam skutečně byla – velice rychlý motorový člun. A dokonce za sebou